

Kullasta valmistetut kahleet

Lähetäjä:

Johanna Scheliga,

Paula Winkler

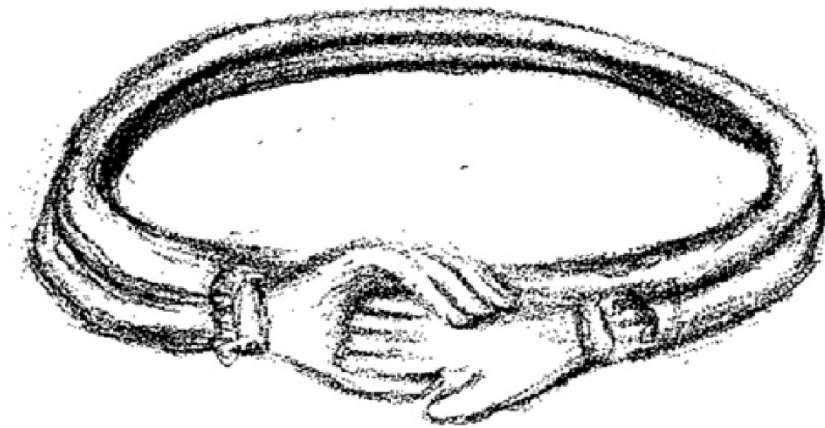
Zoey

Waloschyk

Samuel-Tyler "Sam"

Tscheredin Liam

Glenn Peter

Kullasta valmistetut kahleet

Hän tuijotti sormusta sormessaan: kaksi kättä piteli toisiaan - itse asiassa yhtenäisyyden, rakkauden ja luottamuksen symboli. Mutta hänelle se oli vain todiste siitä, että hän oli pelkkä hyödyke isänsä kaupankäyntipelissä. Hän tapaisi pian tulevan aviomiehensä - sen miehen pojan, josta tulisi hänen isänsä liikekumppani tämän avioliiton myötä: toisen vaikutusvaltaisen ja varakkaan Staden aatelismiehen.

Tämä oli nyt Elisabeth von Zesterflethin kohtalo. Ja hän tiesi, ettei hän voinut tehdä mitään sen muuttamiseksi.

Koska hänen isänsä Albrecht von Zesterfleth työmatkalla, kuten usein, Elisabeth päätti kävellä kaupungin läpi saadakseen hieman ajanvietettä.

Hän käveli lukemattomien kauppiaiden ohi, jotka kantoivat tavaroitaan selässään kuin kyttyrässä ja kaupittelivat niitä. Koska nämä kauppiat olivat osa katuja, aivan kuten talojen ja kauppojen julkisivut, katu sai nimensä: Hökerstraße. Elisabethille tämän kadun vilskettä oli osa jokapäiväistä elämää, joten hän koki väkijoukot ja myyjien huutelun hyvin rauhoittavina. Vaikka hän rakasti Stadea, hän mietti, millaista olisi paeta kaupungista ja isästään, luopua nykyisestä elämästään vaikutusvaltaisen liikemiehen tyttärenä ja elää vaatimatonta elämää maalla. Yhtäkkiä hänet pudotti haaveistaan huuto, joka oli paljon kovempi kuin kauppiaiden tutut, asiakkaita houkuttelevat huudot. "Pysäyttäkää varas!" leipuri huusi. Ennen kuin Elisabeth ehti tajuta, mitä oli tapahtumassa, hän törmäsi johonkin. Se oli nuori mies, joka kiireesti leipurin luota. Hänellä oli kädessään jotain, joka näytti kankaaseen käärityltä leivältä. Elisabeth katsoi miehen vaaleanruskeisiin silmiin ja horjahti taaksepäin. Hän mutisi lyhytsanaisen anteeksipyyntön oudolla aksentilla kiirehtiessään Elisabethin ohi. Elisabeth tuijotti miehen perään, kun tämä jatkoi juoksuaan väkijoukon läpi. "Pysäyttäkää hänet!" leipuri huusi jälleen syöksyessään perään, mutta varas oli liian nopea. Pian leipuri oli lopettanut juoksemisen varkaan perässä, ja hälinä hiljeni jälleen.

Elisabeth jatkoi kävelyä kadulla, mutta hän ei varkaan silmiä pois päästään. Hän ei tiennyt miksi, mutta hän halusi saada selville enemmän tuosta muukalaisesta, jolla oli epätavallinen aksentti. Niinpä hän lähti edelleen kiihtyneenä kotiin miettien, miten hän saisi aikaan sen, että näkisi oudon nuoren miehen uudelleen. Hän päätti palata heti seuraavana päivänä samaan aikaan etsimään miestä.

Nuo kastanjanruskeat silmät. Elisabeth ei saanut niitä pois päästään. Niinpä hän suuntasi aamulla Hökerstrasselle polkua reunustavista värikkäistä syyslehdistä ja viileästä tuulesta, joka pyyhkäisi kujilla. Tuoreen leivän tuoksu leijaili ilmassa, ja ihmiset kävivät kiireisinä. Koska hän oli saapunut varmuuden vuoksi hieman etuajassa, hän päätti mennä ensin leipomoon, jonne salaperäinen nuori mies oli paennut, katselemaan ympärilleen. Hän käveli pitkään torilla ympäriinsä pitäen huolen siitä, että hän näytti kiireiseltä, sillä häntä alkoi nolottaa avuton varkaan etsintä. Mutta vaikka hän kuinka kurkisteli ja silmäili leipuria, hän ei voinut havaita muukalaista missään.

Jonkin ajan kuluttua hän päätti palata kotiin. Hän oli pettynyt siihen, ettei ollut löytänyt muukalaista, ja samalla häpeissään siitä, että oli antanut periksi niin lapsellisille toiveille, vaikka oli jo kihloissa. Silti hän ei voinut aivan päästää irti siitä, miten mies oli työntynyt hänen ohitseensa. Itse asiassa, tarkemmin tarkasteltuna, hän ei ollutkaan

oli varas, kuten tapana. Hän kuitenkin leikkitteli ajatuksella palata huomenna torille.

Kyllä, miksi ei? Hän voisi pienellä ostosreissulla. The

Helpota sisäköön päivää. Niin, tehdä jotain hyvää, Hökerstrasselle hyvällä omallatunnolla ja jaloilla aikeilla. Hän odotti sitä jo innolla. Mutta hänen pettymyksekseen tämäkin pieni retki epäonnistui. Hän vietti lähes kokonaisen viikon etsien muukalaista, mutta jokainen päivä jätti hänelle vähemmän toivoa kuin edellinen. Siitä huolimatta siitä tuli jotenkin tapa Hökerstrassen läpi joka päivä. Vaikka hänen kaltaiselleen kihlatulle naiselle ei ollut erityisen sopivaa vaeltaa kaupungin yksin, nämä päivittäiset retket tarjosivat hänelle jonkinlaista helpotusta kodin painostavaan tunnelmaan.

Vaikka vieraan kasvot hitaasti hämärtyivät, hän halusi paeta markkinoiden vilinään ennen lähestyvää avioliittoa. Tähän mennessä koko kotitalous oli jännittyneessä tilassa, ainakin se osa, joka oli vielä olemassa: hänen isänsä oli työmatkalla Cuxhavenissa. Kaikki, mitä hän saattoi pojan arkistoista, jotka oli kirjoitettu tyyppillisen salaperäisellä käsialalla, päätellä, oli se, että satamatyöläisten keskuudessa oli ilmeisesti ollut jännitteitä.

Hän halusi luultavasti vain varmistaa, ettei tavaroidensa kuljetus viivästyisi. Periaatteessa hän kuitenkin halusi pitää naisen erossa liikeasioistaan. Kaikki hänen tietonsa isänsä liiketoimista perustuivat kuluneisiin papereihin, jotka hän toisinaan varasti isän pöydän ylellisesti täytetyistä laatikoista. Muutama päivä sitten hän oli vihdoinkin saanut selville enemmän sulhasestaan. Hänen nimensä oli

Daniel Marschalck. Hänen isänsä oli ilmeisesti käynyt kirjeenvaihtoa Marschalckien kanssa viime viikkoina, ja hän oli luultavasti varakasta perhettä pilkkanaan. Häntä ei yhtään yllättänyt, että mies halusi naittaa hänet mahdollisimman kannattavasti. Olihan vain loogista, että hän avokätistä myötäjäistä näin arvostetulta perheeltä. Silti hän ei voinut kieltää, että häntä satutti se, että mies kohteli häntä kuin hyödykettä ja että hän oli jopa salannut häneltä tulevan aviomiehen nimen. Mies ei ollut yrittänyt kertoa hänelle mitään seremoniaa koskevista suunnitelmistaan, vaikka ne näyttivät olevan jo pitkällä. Hän ei oikeastaan halunnut mennä naimisiin Daniel Marschalckin kanssa. Toki se olisi ollut kannattavaa, hänen perheensä hyväksi, kyllä, mutta myös hänen isänsä liiketoiminnan hyväksi, jonka pitäisi olla ainoa syy koko avioliitolle. Nyt hän oli jo lopettanut niiden päivien laskemisen, jolloin hän oli turhaan etsinyt muukalaista. Niinpä hän käveli jälleen Staden kaduilla, kori leipää ja omenoita kainalossaan.

Pikkuhiljaa tuli vaikeaksi sisäkköä antamaan hänen tehdä ostokset. Hän pelkäsi, että se saisi ilkeän tytön pitämään häntä epäpätevänä työssään. Mutta Elisabeth oli vuosien varrella luonut hyvät suhteet tyttöön ja onnistunut vakuuttamaan hänet siitä, että hän itse asiassa nautti näistä pienistä retkistä. Hän oli vain ottanut vastatakseen Lämmertwieten läpi puristamisen hankaluudesta. Se oli lyhin tie kotiin, ja sisäkkö luotti siihen, että hän sai omenansa kotiin ajoissa ruoanlaittoa varten.

Hän kuuli askelia kujan toisesta päästä. Hän moitti itseään siitä, ettei ollut valinnut pidempää reittiä. Hän laski katseensa ja yritti siirtyä mahdollisimman lähelle seinää likaamatta mekkonsa helmaa. Hän ei kuitenkaan oikein korja pois tieltä, joten hänen ja häntä kohti tulevan miehen oli työnnyttävä toistensa ohi melko kömpelösti. Hän oli juuri pyytämässä anteeksi, kun mies mutisi anteeksipyyntönsä. Hänen aksenttinsa kuulosti tutulta. Hän pysähtyi välittömästi ja nosti katseensa. Jopa puolivarjossa kapeassa

Hän tunnisti miehen kasvot talon seiniltä kuin ei olisi koskaan unohtanut niitä. Hänen kulmakarvansa olivat vetäytyneet yhteen, ja tummat hiukset heittivät varjoja hänen tummien silmiensä päälle. "Sinä", Elisabeth aloitti ja tunsu sydämensä lyövän nopeammin. "Sinä olet varas! Sinä työnsit minut pois niin tahdittomasti muutama päivä sitten!" Mies supisti huuliaan ja tutki häntä.

Elisabeth alkoi epäillä, ettei viisasta kohdata häntä tuolla tavalla. "No, miten voitte syyttää minua siitä, neiti?" Elisabeth punastui. "No, voisin kai tehdä hänestä ilmoituksen." Hän kohotti leukaansa.

Hän hymyili röyhkeästi. "En tiedä, kuinka paljon olet varastanut, mutta kasvosi ovat minulle nyt tutut. Minun olisi helppo kuvailla sinua!" hän jatkoi. kuulua, miten sinä kuvailisit minua?" Hän vastasi ja virnisti vielä leveämmin tajutessaan, kuinka paljon hän oli järkyttänyt naista. Fine Hänen korkeiden poskipäittensä alla erottui juonteita. Hän närkästytti Elisabethin. Ilman muuta hän päätti olla sietämättä miehen käytöstapoja enää. Hän räkäisi ja painoi korinsa lähemmäs vartalooaan. "Sinun pitäisi hävetä, sinä!" hän huudahti ja kääntyi kannoillaan. Hän otti hätäisiä askelia poispäin miehestä. Punoitus nousi hänen poskilleen ja hän puristi huuliaan yhteen. Kuinka röyhkeä mies olikaan! Se, että hän oli ajatellut häntä niin paljon, miten nololta se kaikki tuntui hänestä nyt. Kuinka röyhkeä hän olikaan käytöksellään, kukaan ei ollut koskaan ennen uskaltanut kohdella häntä noin. Jokin tilanteessa harmitti häntä, mutta hän ei uskaltanut tunteen pidemmälle. Koko matkan ajan hänen ajatuksensa pyörivät tuntemattoman kohtaamisessa, vaikka hän kuinka yritti harhauttaa ajatuksiaan. Levottomana hän koputti kotinsa puiseen oveen. "Angela!" hän huusi keittiöapulaisen perään. "Angela, älä uskalla avata minulle ovea!"

Oven takana innokasta kahinaa, kunnes se lopulta heilahti auki ja Angelan ruusuiset kasvot ilmestyivät oven takaa. Hän harjautti nopeasti vaaleat kiharansa pois nokitahroilta poskiltaan.

"Neiti Elisabeth! Tulkaa sisään, tulitte juuri ajoissa.

Laitoin juuri uunin päälle." Elisabeth painoi korin Angelan syliin ja kiiruhti taloon "Voi Angela, minulla on niin paljon kerrottavaa!" hän huusi kerätessään hameensa ja seuratessaan piikaa keittiöön. Sillä välin kun Angela ryhtyi kuorimaan ja raastamaan omenoita, Elisabeth vetäytyi jakkaralle ja alkoi kertoa kohtaamisestaan muukalaisen kanssa. Vaikka Angela oli kääntänyt selkänsä häneen, hän pystyi tuskin peittämään innostustaan.

"Neiti Elisabeth, rohkeutenne on ihailtavaa! Vaikka sitä olisi yhtä hyvin luulla

jääräpäisyydeksi. Todellakin, voisi luulla, että kihloissa oleva

Hänenlaisensa nainen ei sekaannu tällaisiin tilanteisiin. Varas, taivas!" Elisabeth raotti kurkkuaan. "No, ei ollut minun etuni mukaista tavata tätä miestä uudelleen", hän puri heti huultaan. Hän ei ollut kertonut Angelalle ensimmäisestä kohtaamisestaan tuntemattoman kanssa ennen kuin nyt. Hän uskalsi lyhyesti toivoa, ettei Angela ehkä kuullut, mutta Angela oli tarkkanäköinen nuori nainen. Hän laski välittömästi alas puulusikan, jolla hän oli rikkomassa kananmunia taikinaa varten. "Taasko? Tunsitko tämän nuoren miehen aiemmin?" Elisabeth kirosi itseään sisäisesti, mutta nyt oli turha yrittää salata Angelalta mitään. Hän huokaisi antaumuksellisesti samalla kun hän sisäisesti kirosi itseään huolimattomuudestaan. Hän selitti lyhyesti, miten hän oli törmännyt tuntemattomaan torilla ja että hän tiesi myös siksi, että mies oli varas. Se tuntui Angelasta järkevältä, ja hän taputti kätensä suulleen. "Voi Elisabeth!" hän huudahti kauhuissaan. "Tämäkö takia vaadit niin kiivaasti, että teet ostokset puolestani?" Elisabeth haukkoi henkeään. Hän yritti turhaan rauhoitella sisäkköä, mutta Angela oli jo täysin ajatuksissaan.

hävisi. "Voi Elisabeth, mitä sinä teet, haaveilet varkaasta, kun sinulla on jo sormus sormessasi. Oi Elisabeth, haluatko häpäistä isäsi?"

"Ja aiotko jatkaa aterian valmistamista?" Elisabeth ajoi kätensä suunsa yli. Angela vaiken i yllättyneenä. Elisabeth hautasi kasvonsa käsiinsä. "Voi Angela, anna anteeksi. Minäkään en oikeastaan tiedä. Voitko luvata, ettet kerro minulle? Nyt minä tiedän, miten röyhkeä ja häpeämätön hän on! Olen unohtanut hänet hetkessä, pidä tämä vain omana tietonasi." Angela huokaisi. "Voi

Elisabeth, mitä sinä ? Olen hiljaa, mutta lupaa, että pidät sanasi ja jätät tämän miehen taaksesi. Ja minä teen ostokset tästä lähtien uudelleen." Elisabeth nyökkäsi häpeissään, mutta ei uskaltanut katsoa Angelaa silmiin. "Kyllä, minä lupaan Angela."

Vastoin lupaustaan hän valvoi syvälle yöhön, ajatuksiinsa uppoutuneena. Tapa, jolla mies oli katsonut häntä, tapa, jolla hänen tummat silmänsä olivat viipyneet hänessä ja heikko valo oli tarttunut hänen ruskeisiin hiuksiinsa. Se, miten hänen omahyväinen hymynsä muodosti pieniä kuoppia hänen silmiinpistävien piirteidensä alle, ja miten hän oli hukuttautunut tuohon katseeseen. Hän ei oikein tiennyt, kummalle hän oli vihaisempi: miehelle siitä, että hän oli niin päällekkäyvä, vai itselleen siitä, että hän nautti siitä.

Hän oli myös koko seuraavan aamun aivan poissa tolaltaan. Angela yritti parhaansa mukaan sovittaa Elisabethia sanaakaan eilisillasta. Kun hän ei enää kestänyt sitä, Elisabeth tarttui tarmokkaasti kohti

takki ja lähti liikkeelle. Piika Brunhilde pidätti häntä: "Neiti Elisabeth, minne olette menossa? Menetkö taas ostoksille?" Elisabeth sanoi, että ei, hän halusi vain käydä kävelyllä ja haukkailla raitista ilmaa. Koska Angela oli kiireinen keittiössä eikä voinut pysäyttää häntä, Elisabeth kiirehti ulos talosta. Hän ei oikein tiennyt, minne hän halusi mennä. Hän halusi toki lähteä kävelylle, mutta hän halusi myös nähdä miehen uudelleen. Hän vaelteli päämäärättömästi kaupungin vähemmän vilkkailla kujilla ja sivukujilla. Kylmyys puri hänen ihoonsa, ja syksyinen tuuli puhalsi armottomasti hänen vaatteidensa alla. Hän veti takkinsa tiukemmalle ja hautasi kasvonsa vuorattuun kaulukseen. Hän ei tajunnut, kuinka paljon aikaa oli kulunut, ennen kuin hän huomasi miehen.

Hän seiso i Lämmertwieteessä, selkä seinää vasten. Jännittyneenä hän yhtäkkiä unohti, miten kylmät kädet ja kasvot olivat puutuneet. Yhtäkkiä hän alkoi epäillä. Mitä hän oikeastaan aikoi tehdä nyt, kun hän oli löytänyt miehen? Hän alkoi olla epävarma itsestään ja ajatteli kääntyä takaisin, mutta mies oli jo huomannut hänet. Hän jähmettyi, kun mies häntä. "Te olette taas täällä, neiti." Mies kuulosti yllättyneeltä. Hän etsi sanoja. "Minulla on täysi oikeus olla täällä, eikä syyni olla täällä saisi kiinnostaa teitä", hän vastasi nokkavasti. "Ja silti luulen tietäväni yhden noista syistä." Mies hymyili kuin pilkaten. "Te hienot kaupunkilaistytöt olette muutenkin kaikki samanlaisia, anna kun arvaan, lempipuuhasi päivittäisten juurujen lisäksi on kirjonta." "Niin." Elisabeth räkäisi. "Olette hyvin röyhkeä!" hän huudahti närkästyneenä. "No, häpeämätön herra", hän vastasi, "missä asutte, jos saan kysyä? Ette anna vaikutelmaa, että kuuluisitte siihen aatelisluokkaan, jota tunnutte niin paljon pilkkaavan." Hetken hän luuli kestävänsä miehen katseen. Hän irtautui nopeasti tästä ajatuksesta ja käänsi vastahakoisesti päänsä pois päin. "Mikä sinun

Nimi? On erittäin epäkohteliasta olla esittäytymättä, tiedäthän!"

Mies virnisti ilikurisesti, tarttui tytön käteen ja ennen kuin tämä tajusi sitä, hän alkoi juosta tytön kanssa pitkin kiemurtelevia käytäviä ja kujia. Elisabeth horjahti hänen perässään hämmentyneenä yrittäessään saada tasapainonsa takaisin. Hetken kuluttua he kiirehtivät kivisen ja sammaloituneen kaupunginportin läpi ja sillan yli, joka erotti keskustan kaupungista.

maatilat ja lehmien laitumet. Kylmä syksyinen ilma poltti Elisabethin keuhkoja, eikä hän enää halunnut joutua vieraaseen paikkaan miehen kanssa, jonka nimeä hän ei vielä tiennyt. Hitaasti hänelle valkeni, että varas oli vienyt hänet paikkaan, jota hän ei tuntenut, eikä hänellä ollut aavistustakaan miten päästä takaisin kaupunkiin. kuuli kirkonkellojen soivan kaukaisuudessa ja tajusi hitaasti, kuinka hänen levottomuutensa kasvoi. "Mikä sinun nimesi on?" hän kysyi uudelleen. "Luleff Jansen", hän vastasi lyhyesti, "Voimmeko jatkaa matkaa, vai eikö hieno rouva luota minuun?" "Kyllä." Hän sanoi. Tietenkään nainen ei luottanut häneen! Mutta sen pitäminen häntä vastaan nyt ei luultavasti veisi häntä pidemmälle takaisin kohti kaupunkia. "Minne olemme menossa?" hän kysyi sen sijaan. Mies ei vastannut, tarttui taas hänen käteensä ja käveli eteenpäin. Kaupunki oli tuskin enää tunnistettavissa.

Muutaman minuutin kuluttua he pysähtyivät jälleen. He seisoivat eräänlaisen pienen metsän edessä. Luleff johdatti heidät tiheikön läpi, ja vain muutamaa sekuntia myöhemmin he seisoivat hylätyn tuulimyllyn edessä. Osa katosta oli romahtanut, yksi siivistä makasi katkenneena ruohikossa ja seinät olivat murenemassa. Luonto oli ilmeisesti päättänyt kauan sitten ottaa takaisin sen, mikä hänelle kuului. Puu oli lahonnut, eikä ollut aluetta, joka ei olisi kasvanut vihreyden peittoon. Luleff huusi yhtäkkiä: "Cathelijne, ik ben terug. Ik heb iemand meegenomen". Yhtäkkiä pieni tyttö kurkisti ulos seinässä olevan reiän takaa. "Kuka tuo on?" Elisabeth kysyi hämmästyneenä: "Onko tuo sinun siskosi?" Hän kysyi: "Kuka tuo on?" Luleff huokaisi ja johdatti tytön tuulimyllyyn. Sisällä oli melkoinen kaaos, vaikka heillä näytti olevan vain vähän tavaraa. Seinät olivat osittain romahtaneet ja täynnä halkeamia, olkia lojui yhdessä nurkassa sen alla, mikä oli kerran ollut valkoinen lakana, ja he näyttivät käyttävän myllynkiveä pöytänä. Luleff aloitti hiljaisella äänellä: "Meidän oli pakko paeta muutama viikko sitten, meidän oli pakko kaikki taaksemme. Kaikki siksi, että pidimme kiinni uskostamme. Cathelijne ja minä menetimme kotimme, perheemme, kaiken, mikä oli meille tärkeää. Nyt olemme täällä, turvassa, tai mitä luulette meidän olevan. Mutta mitä sinulla on jäljellä, kun sinulla ei ole mitään? Ei ruokaa, ei kattoa pään päällä, ja elämme raunioissa, jotka tuskin tarjoavat meille mitään suojaa. On vaikea tietää, olemmeko todella paenneet vai onko todellinen taistelu vasta alkamassa."

Hän pysähtyi ja huokaisi syvään. "Joskus mietin, onko sillä mitään merkitystä. Haluamme yrittää jatkaa Kööpenhaminaan, kun olemme hieman toipuneet." Kaukaisuudessa kirkonkellot soivat taas: yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi kertaa! Elisabeth jähmettyi, pian hänen isänsä saapuisi kotiin eikä hän olisi siellä. Hän hyppäsi ylös, löpötteli lyhyen selityksen ja anteeksipyyntönsä sekoituksen ja juoksi sitten takaisin kotiin niin pitkälle kuin vaatteensa sallivat. Hän tunsikin katseen selässään ja tunsikin olonsa kamalaksi jättäessään hänet näin jälkeen. Hän pääsi kuitenkin perille nopeammin kuin oli odottanut, ja helpotus sulii keuhkoissa polttavaan kirvelyyn ja jalkojen kipuun. Hän koputti oveen, ja hänen palvelijattarensa Brunhilde avasi sen. "Neiti Elisabeth, mitä teitte kadulla näin myöhään? Isänne saattoi saapua milloin tahansa, ja jos ette olisi ollut ajoissa kotona, isänne olisi aivan varmasti ollut enemmän kuin järkyttynyt." Elisabeth mutisi lyhyen anteeksipyyntönsä ja meni sisään.

Hän kiirehti huoneeseensa. Jonkin ajan kuluttua hän katsoi ulos ikkunastaan, josta hänellä oli täydellinen näkymä korkeaan kirkontorniin. Kello oli jo seitsemän illalla, ja hän alkoi miettiä, hänen isänsä tänään kotiin. Näytti siltä, että hänen stressinsä ja kiireensä kotiin oli ollut turhaa. Kun isä yleensä lähti työmatkalle, hän palasi kotiin aina viiden aikaan iltapäivällä, ja siksi hän oli nyt hieman huolissaan, vaikka ei pitänyt isästään.

Hänen näkemyksensä, joihin kuului myös hänen tyttärensä rakkauselämä, olivat hänen mielestään melko kyseenalaisia, mutta jos häntä uskoi, tämä oli ainoa

Mahdollisuus mennä naimisiin oikean miehen kanssa. Hänen isänsä hän tekisi vain typerän virheen tunnekuohussa ja antautuisi jollekin kujilta kotoisin olevalle roistolle. Mutta se ei ollut hänen päätettävissään, eikä hänen tarvinnut oikeastaan murehtia sitä.

Kun hänen isänsä vihdoinkin tuli kotiin, Angela oli jo tarjoillut päivällisen. Hän ei oikeastaan halunnut tervehtiä isää, mutta heti kun isä näki hänet, hän veti hänet terveen lihavuutensa ansiosta hyvin pehmeään syleilyyn. Koska hänellä ei ollut mitään mahdollisuuksia isäänsä vastaan, joka oli kaksi päätä pidempi ja monta kertaa leveämpi, Angela antautui lopulta hänen syleilyynsä, joka päättyi hyvin outoon kohtaukseen, joka muistutti hieman sitä, että joku yritti halata patsasta. Kun isä oli vihdoinkin saanut puristettua ilmat ulos työstä, tyttö pyrki mahdollisimman nopeasti isän käsivarsien välittömästä läheisyydestä siltä varalta, että isä muuttaisi mielensä. Kun he istuivat alas, Albrecht alkoi heti kuvailla koko matkaansa. Se jatkui näin jonkin aikaa, ja Elisabeth kytkeytyi pois päältä noin kahden minuutin kuluttua, mutta se ei näyttänyt häiritsevän häntä. Hän vain jatkoi puhettaan niin, että kuka tahansa, joka sattui kävelemään paikalle, olisi voinut luulla häntä vesiputoukseksi, joka oli ollut padottuna kolme vuotta. Hän kertoi surkean pitkistä kaupoista ihmisten kanssa, joista useimpia, kuten hän useaan otteeseen korosti, hän ei voinut sietää, ja siitä, miten hän oli myynyt köyhälle kalastajalle melkoisen rähjäisen veneen niin kohtuuttoman suurella summalla, että tämä oli melkein alkanut palvoa Albrechtia siitä huolimatta. "Joka tapauksessa, kun olin myynyt vanhan Angelikan, päätin ensin rentoutua mukavassa pubissa.

Istuessani siinä nauttimassa viiniä pitkä, komea mies istui yhtäkkiä viereeni, ja mietin yhä, no, enkö tunne häntä jostain? Mutta sitten katsoin tarkemmin, ja kun hän tervehti minua, tajusin vihdoinkin, kuka se oli. Se oli Bartholt, morsiameni Elisabethin isä." Hän heräsi transsistaan ja kuunteli. "Ja koska olet menossa naimisiin viikon päästä, meillä oli paljon puhuttavaa, joten..." "Mitä?! Minä menen naimisiin viikon päästä?" Elisabeth raivostui ja hyppäsi ylös. "En ole vielä edes tavannut tulevaa miestäni, ja nyt minun pitäisi mennä hänen kanssaan naimisiin viikon päästä? Ja ylipäätään, miksi sinä valitset aviomieheni puolestani?

Luuletko tosiaan, etten osaa enää valita järkevää herrasmiestä?" Nyt hän melkein huusi. "Nuori nainen, tuo menee liian pitkälle", Albrecht jyrisi ja nousi myös ylös. Mutta Elisabeth oli jo mennyt liian pitkälle pysäyttääkseen hänet nyt. "Ei, sinä yksin olet syyllinen siihen, etten ole kertaakaan elämässäni pystynyt tekemään omia päätöksiäni, enkä olisi edes päässyt tapaamaan Luleffia, ellen olisi livahtanut ulos!" Hän sanoi. "Ole kiltti, mitä sinä sanoit?" hänen isänsä kysyi yhtäkkiä kylmällä, tappavan rauhallisella äänellä. Kylmä värinä kulki Elisabethin selkäranka pitkin. Mitä hän oli sanonut? Hän ei ollut tajunnut sitä kiihtyneessä tilassaan, mutta nyt hän oli todella tehnyt ratkaisevan virheen. "Elisabeth von Zesterfleth. Mitä? Teki. Te.

Sanoitko sinä niin?" isä kysyi, ja hänen äänessään oli selvä painotus.

"Ei mitään, tunteeni vain veivät minut hieman mukanaan, olen pahoillani, isä." "Ei, Elisabeth. Kenestä sinä juuri puhuit?". Elisabethille tuli kuuma ja kylmä samaan aikaan. Hän kietoi kätensä selkensä taakse peittääkseen vapinansa, mutta isä oli jo huomannut sen ja katsoi häntä läpitunkevalla katseella. Hän yritti välttää miehen silmien tuijotusta ja katsoi siksi auttavaisesti Angelaa, joka seisoi ovensuussa huudon houkuttelemana, mutta tämä vain huomaamattomasti pudisti päätään. Hänen oli selvittävä tilanteesta yksin. Hänen isänsä todennäköisesti tulkitsi hänen hiljaisuutensa

Vahvistus hänen epäilyksilleen, kun hänen kasvonsa vääristyivät vastenmielisyyden naamioksi. "Tyttäreni", hän sanoi sitten hädän tuskin tukahdutettu viha äänessään.

Ääni, "tapaa satunnaisia kulkukarhuja kihlauksestaan huolimatta ja rakastuu heihin. Oletko koskaan tajunnut, mitä se merkitsee sinulle? Mitä se tarkoittaa meille? Vaarannat koko perheesi maineen ja siten tulevaisuutesi, ja vaikka tiedät tämän, jatkat hänen peräänsä. Minua hävettää kutsua sinua tyttärekseksi. Olet satuttanut minua hyvin paljon, Elisabeth." Viimeisten sanojen jälkeen hän laski äänensä ja lyyhistyi hitaasti maahan. Elisabeth tunsu itsensä avuttomaksi. Hän ei enää tiennyt, mitä tehdä, hän ei ollut koskaan nähnyt isäänsä niin masentuneena ja pettyneenä. Hänestä tuntui kauhealta ja hän olisi halunnut halata isää ja sanoa hänelle, ettei hän enää koskaan tekisi mitään niin typerää. Mutta pieni, hiljainen ääni syvällä hänen takaraivossaan muistutti häntä siitä, ettei mikään tästä ollut hänen syytään. Jos hänen isänsä olisi vain antanut hänen oman elämänsä haltuunsa, tähän ei olisi koskaan tultu. Tämän varmuuden ohjaamana hän kehitti uuden intohimon. "Hän ei ole kulkukoira." Hän isäänsä vihamielisesti: "Eikä ole kulkukoira. Et ymmärrä, miten vaikeaa hänellä on. Et ole nähnyt, miten hän ja hänen siskonsa elävät. Ja kaikki siksi, että he pitävät kiinni uskostaan. Miksi kukaan välittää siitä, mihin joku uskoo? Isä, minä rakastan häntä. Et voi viedä sitä minulta. Lukitse minut, lukitse minut pois, älä anna minun enää koskaan tuntea päivänvaloa ihollani minun takiani. Mutta tämä rakkaus, tämä ainoa oikea

Rakkaus, et voi viedä sitä minulta, mitä ikinä teetkin.

voi tehdä. Ja jos istun satojen kilometrien päässä syvimässä tyrmässä ja näännyn nälkään, hänen hymynsä muistoissani antaa minulle lämpöä, hänen sanansa antavat minulle voimaa selviytyä. Joka ikinen päivä, joka ikinen pieni ikuisuus, odotan häntä. Hänen kasvonsa ovat viimeinen asia, jonka näen, kun lähdän tästä maailmasta. Hänen äänensä on viimeinen asia, jonka kuulen, ja hänen kosketuksensa on viimeinen asia, jonka tunnen. Pyydän, isä, ymmärrä minua, sinä, josta minä polveudun." Viimeisten sanojen aikana hän oli pudonnut polvilleen miehen eteen ja katsoi nyt miehen kasvoihin. Hän säikähti tajutessaan, että mies itki. Hän pyyhki vihasesti kyyneleensä pois ja nousi ylös. "Elisabeth, huoneeseesi. Nyt heti." Elisabeth väistyi mieheltä ja vetäytyi hitaasti kohti ovea. "Ja että et tule takaisin luokseni ennen kuin olet saanut nämä pörröt pois päästäsi." Hän sanoi. Nuo olivat viimeiset sanat, jotka hän kuuli mieheltä. Tyhjä tunne rinnassaan hän raahautui hitaasti portaita ylös ja ehti juuri ja juuri huoneeseensa, jossa hän lyyhistyi sängylle. Kyyneleet liottivat tyynyn ja vaatteet, mutta hän ei välittänyt siitä. Hän halusi pois, vain pois tästä kamalasta paikasta. Hän tuijotti tyhjyyteen, kun tuhannet pyörivät ajatukset melkein nielaisivat hänet. Hän ei pystynyt liikkumaan ja hukkui omaan päähänsä, kunnes vähän myöhemmin stressin ja tunnekaaoksen aiheuttama väsymys valtasi hänet.

Kun hän heräsi uudelleen, oli pimeää, ja Elisabeth kuuli isänsä kuorsaavan äänekkäästi viereisessä huoneessa. Hän tiesi, ettei hän voinut jäädä enää sietämään isänsä itsekkäitä päätöksiä.

Pidemmittä puheita hän alkoi kerätä elintarvikkeita ja vaatteita ja kutoa köyttä lakanoista ja kankaista - tavaroista, joilla hänen isänsä kävi kauppaa muun muassa. Hän kiinnitti sen ikkunassa olevaan koukkuun. Vaikka köysi ei näyttänyt erityisen tukevalta, hän kiipesi alas. Mekossa se oli kuitenkin vaikeampaa kuin hän oli odottanut, mutta hän pääsi ehjänä maahan. Heti kun hänen jalkansa koskettivat maata, hän juoksi kohti kaupungin porttia viileän yötuulen puhaltaessa hänen kasvoilleen. Heti kun hänen jalkansa koskettivat maata, hän juoksi kohti kaupungin porttia. Kun hän oli jo melkein perillä, hän huomasi kuitenkin esteen, jonka hän oli hätäisessä pakomatksaan: Kaupunginportti oli yöllä suljettu ja raskaasti vartioitu. Hän tiesi, että hänen mukanaan olevien rahojen saaminen kestäisi kauan.

ei riittäisi kahden vartijan lahjomiseen. Hän piiloutui talon seinän taakse, tarkkaili vartijoita ja mietti, miten hän pääsisi muurin yli huomaamatta. Hän tunsu kaupungin kuin omat taskunsa, ja jos oli olemassa keino päästä muurin ohi, hänen oli tiedettävä se.

Se iski heihin kuin salamanisku: mahdollisuus päästä pois kaupungista. Muurin lähellä oli puu, joka olisi pitänyt kaataa jo kauan sitten.

Hän hiipi hiljaa kujilla, mutta hän ei päässyt eroon tunteesta, että häntä tarkkailtiin. Pian sen jälkeen hän kuitenkin näki pelastuksensa. Hänen edessään, heikossa kuunvalossa erottui nuoren tammen siluetti, joka merkitsi hänen määränpänsä. Hän katsoi ympärilleen. Vartijoita ei näkynyt, mutta joukko saattoi ilmestyä milloin tahansa. Hänen oli toimittava nopeasti. Hän kiiruhti nopeasti muurin varjoon, jossa hän toivottavasti olisi suojassa utelailta katseilta. Nyt hänen oli vain keksittävä keino kiivetä puuhun... Tuolla! Hän huomasi muutaman oksan, joita voisi helposti käyttää tikkaina. Valitettavasti siinä oli ongelma. Kyseiset oksat olivat noin kaksi ja puoli metriä hänen päänsä yläpuolella, mikä osoittautui melkoiseksi esteeksi. Mutta mikään ei voinut enää estää häntä. Hän otti muutaman askeleen seinästä ja keräsi hameensa. Hänen olisi ehkä sittenkin pitänyt varastaa isänsä housut. Niinpä hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin hankkiutua eroon hameistaan. Vain alusvaatteisiin pukeutuneena hän tunsu itsensä epämiellyttävän paljaaksi, mutta hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa. Voimakkaalla heitolla hän lähetti poisheitetyt vaatteensa purjehtimaan seinän yli. Sitten hän otti juoksulähdön ja spurttasi kohti seinää. Hänen jalkansa lähtivät maasta, ja hetken aikaa hän tunsu itsensä lähes painottomaksi, vapaaksi kuin lintu taivaalla, siivet ylpeästi levällään. Kun hänen jalkansa kosketti muurin kovaa kiveä, hän ponnisti kovaa ja tarttui sormenpäillään palikan reunaan. Hän veti itsensä vaivoin ylös ja takertui seuraavaan rakoon tiilimuurin ja puun välissä, josta hän sai lopulta otteen aiemmin tunnistamiensa tikkaiden alimmasta oksasta. Hän tarttui siihen tiukasti ja kohosi ylöspäin muistuttaen itseään siitä, ettei hän saanut katsoa alaspäin, sillä hänellä ei ollut täyttä luottamusta oksaan. Mutta se oli vakaampi kuin miltä näytti ja pystyi pitämään hänen painonsa niin hyvin. Hän kurottautui kohti seuraavaa oksaa, joka oli helpommin tavoitettavissa. Niinpä hän jatkoi kiipeämistä kerrallaan, samalla kun pienemmät oksat jäivät jatkuvasti kiinni hänen vaatteisiinsa ja hiuksiinsa. Kun hänellä oli enää yksi porras jäljellä, hän kuuli yhtäkkiä ääniä takanaan. Hän katsoi ympärilleen ja näki valon pilkahduksen kulkevan kujaa pitkin, jonka kautta hän oli aiemmin hiipinyt seinälle. Nyt hänen oli todella kiirehdittävä. Mutta juuri kun hän oli aikeissa heilahtaa seinän yli, hän tunsu, että jokin piti hänen jalkaansa kiinni. Hänen sydämensä painui polviinsa. Hän käänsi hitaasti päätään odottaen näkevänsä vartijan vilkkuvan kypärän. Mutta se oli vain hänen jalkansa, joka oli juuttunut oksan haaraan. Nyt hän kuuli myös yhä kovemmaksi käyvän vihellyksen, jonka täytyi olla myös hehkun lähde. Ei kestäisi kauan, ennen kuin se, kuka se olikaan, kääntyisi kulman taakse ja näkisi hänet. Hän veti jalkaansa, mutta oksahaarukka ei luovuttanut taisteluaan niin helposti. Soihdunkantajien oli pakko ilmaantua milloin tahansa.

Hän ravisteli ja veti edelleen, mutta puu ei vain päästänyt häntä irti. Juuri kun kengän kärki tuli esiin kadunkulman takaa, hän onnistui lopulta vapautumaan voimakkaalla vedolla. Hän laskeutui selvästi kuultavissa olevalla ponnahduksella maahan seinän toiselle puolelle. Paksujen kivien takaa hän kuuli huudon "Kuka siellä?", mutta hän oli jo nostanut itsensä ylös ja juoksi niin nopeasti kuin jalat kantoivat kohti läheistä metsää, jottei jäisi kiinni.

portinvartijoiden . Kuljettu polku johti jonkin enemmän tai vähemmän suoraan eteenpäin, kunnes hän tuli pienen puron luo. Puroa ylitti pieni kivilta, jonka hän ylitti helposti.

Hän ylitti sillan ja jätti pian ensimmäiset maatilat .

Kaupunki, jossa hän oli kasvanut, oli vain pieni siluetti kuunvalossa. Hänen keuhkojaan poltti ja jalat alkoivat antaa periksi, mutta hän ei voinut pysähtyä nyt.

Kyyneleet valuivat hänen silmiinsä, kun hän juoksi pitkin yhä epämääräisempiä maanteitä. Hän juoksi ja juoksi, kunnes näki heikon, välkkyvän valon puiden ja pensaiden takaa. Hän tiesi olevansa oikeassa paikassa. Elisabeth taisteli tiensä aluskasvillisuuden läpi ja näki Luleffin, jonka oli täytynyt istua hetki sitten nuotion ääressä, mutta joka oli noussut ylös etsimään kohinan lähdeä, ja lankesi tämän syliin. Kyyneleet valuivat hänen kasvoillaan. Luleff kysyi sekä yllättyneenä että hyvin hämmentyneenä: "M-mitä sinä etsit täältä?" "En tiedä." Elisabeth vastasi nyhykkyttään: "Haluan lähteä Kööpenhaminaan, en voi jäädä tänne enää. Alle viikon päästä minun pitäisi mennä naimisiin jonkun kanssa, jota en ole koskaan elämässäni nähnyt, mutta en halua, en voi, minä rakastan sinua". Hän vajosi syvemmälle Luleffin syliin, ja tämä halasi häntä tiukemmin. "Meidän on löydettävä keino päästä pois täältä, ja mahdollisimman nopeasti. Älä huoli, me teemme sen yhdessä." He juttelivat vielä hetken ja Luleff onnistui lohduttamaan Elisabethia. Hän antoi Luleffille lämpimiä vaatteita ja ruokaa, jotka hän oli tuonut kotoa, jotta heidän ei tarvitsisi palella tai nähdä nälkää lähipäivinä. Sitten hän lähti kotimatalle, jotta hänen isänsä ei saisi tietää, että hän oli koskaan ollut poissa. Pian hän saavutti jälleen ikkunansa alla olevan köyden ja kiipesi ylös. Ylös päästyään hän yritti vaivalloisesti purkaa pakoapuvälineensä takaisin osiinsa, jotta viimeisetkin todisteet hänen yöllisestä retkestään tuhoutuisivat. Sitten hän meni nukkumaan kuin mitään ei olisi koskaan tapahtunutkaan.

Seuraavat kaksi päivää hän vältti isäänsä päivisin ja vietti yönsä vanhassa myllyssä suunnitellen pakoa elämästä, joka oli hänelle painajainen.

Eräänä aamuna, kun Brunhilde oli jälleen kerran ollut kiireinen rankaisemaan isäänsä hiljaisuudellaan, hän kertoi Brunhildeen, että tämä viettäisi päivän satamassa ja kertoi, että hänellä olisi siihen mennessä aikaa rauhoittua. Kun hän vähän myöhemmin kuuli oven sulkeutuvan, hän huokaisi helpotuksesta. Vihdoinkin hänen ei enää tarvinnut tuntea itseään vieraaksi omassa kodissaan. Hän päätti viettää aikaa selaamalla isänsä asiakirjoja, ja vaikka hän oli onnekas, että pystyi isänsä käsialan ansiosta tulkitsemaan niistä vain puolet, jokin kiinnitti yhtäkkiä hänen huomionsa. Hänen hääpäivänään aamulla kauppalaivaston oli määrä lähteä Staden satamasta ja toimittaa useita laatikoita kangasta suoraan Kööpenhaminaan. Elisabeth tajusi heti, että tämä oli hänen mahdollisuutensa parempaan elämään Luleffin ja pienen Cathelijnen kanssa.

Päivät kuluivat yhä nopeammin ja nopeammin, ja oli jo päivä ennen hänen häitään, joihin hän ei osallistuisi. Viimeisinä päivinä, jotka kaikki sulautuivat yhteen Elisabethin mielessä, hän oli yrittänyt varastaa kotoa mahdollisimman paljon elintarvikkeita, rahaa ja muita tavaroita, joista voisi olla hyötyä hänen matkallaan, ja kuljettaa ne yöllä vanhalle myllylle kenenkään huomaamatta. Siellä he olivat tunkeneet kaiken pusseihin, jotta sitä olisi ollut helpompi kantaa. Pian he olisivat matkalla. Hän olisi vihdoinkin vapaa. Vapaa isänsä peleistä ja sopimuksista, vapaa ihmisten odotuksista. Pian hän jättäisi lopullisesti taakseen kaupungin, jossa hän oli kasvanut eikä koskaan oikeastaan lähtenytäkään. Palaisiko hän koskaan takaisin? Oliko pakeneminen todella oikein? Selviäisivätkö he edes pakomatista ja jäisivätkö he huomaamatta?

Ajatukset tanssivat hänen päässään kuin lehdet ikkunan ulkopuolella kylmässä syystuulella. Mutta nyt ei ollut aikaa epäilyille, hän tiesi tarkalleen, miten laiva oli rakennettu, minne oli parasta piiloutua lastiruumaan ja että kaikki valmistelut olivat onnistuneet. Niinpä hän kiipesi huoneensa ikkunasta ulos vielä viimeisen kerran punotun köyden avulla. Tällä hän ei palaisi takaisin aamunkoitteessa. Kun hän laskeutui maahan, hän irrotti köyden ikkunan koukusta voimakkaalla nykäisyllä ja yritti saada sen katoamaan laukkuunsa. Nyt ei ollut enää paluuta. Yön varjojen suojassa hän hiipi kohti satamaa. Vaikka oli keskellä yötä, hänen oli oltava varovainen, sillä kaupungilla ja hänen isällään oli silmät ja korvat kaikkialla. Kun hän saapui, hän näki heti Luleffin ja Cathelijnen siluetit, jotka piileskelivät tavaranostrin luona. Yhdessä he kävelivät yhdelle hänen isänsä laivoista, joka oli koristeltu hänen perheensä vaakunalla. Ensin hän käveli yli

lankku, joka johti kannelle. Kaikki niin epätodelliselta, veden kuohuminen hänen jalkojensa alla, Luleffin hengitys hänen niskassaan ja variksen haukunta, aivan kuin ne pilkkasivat häntä tämän riskialttiin pakomatkan vuoksi.

Kun kaikki olivat saapuneet kannelle, Elisabeth näytti Luleffille luukkua, joka johti suoraan laivan lastiruumaan. Hän ja Cathelijne kiipesivät sisään ja katosivat pian sen jälkeen pimeyteen.

Elisabeth itse päätti laivaan hetkeksi. Nyt hän katseli kotiaan viimeistä kertaa. Kaupunkia, jossa hän oli kasvanut, katuja ja kujia, joilla hänellä oli tapana leikkiä. Hän pystyi jopa tunnistamaan leipomon, jonka lähellä hän oli viime viikkoina usein viettänyt aikaa heikossa kuunvalossa. Oliko ollut virhe lähteä täältä? Ei. Hän ei voinut antaa tällaisten ajatusten häiritä itseään nyt. Hän oli tullut jo liian pitkälle siihen. Kylmä yötuuli puhalsi hänen kasvoilleen. Hän oli varma, että hän teki oikein, ja nyt oli vain yksi asia, joka sitoi hänet pian entiseen elämäänsä.

Hän tuijotti sormessaan olevaa sormusta, joka kimalteli kuunvalossa: kaksi kättä piteli toisiaan - itse asiassa yhtenäisyyden, rakkauden ja luottamuksen symboli. Hänelle se nyt vain symboli vanhasta elämästä, jonka hän oli jättämässä taakseen. Hän otti sen pois sormestaan, epäröi hetken ja heitti sen satama-altaaseen.

End

